

ЕДИН ЖИВОТ, ПОСВЕТЕН НА ХОРАТА И КАУЗИТЕ – ЗАБРАВЕНИЯТ БУДИТЕЛ ДОКТОР ВАСИЛ ГЕНКОВ

Кристина Манчева

A LIFE DEDICATED TO PEOPLE AND CAUSES – THE FORGOTTEN WAKE-UP CALL DOCTOR VASIL GENKOV

Kristina Mancheva

Abstract: *For the general audience, Dr. Vasil Tsochev Genkov is rather an “unknown” person. It is such “forgotten” figures that change our ideas about the role and place of the individual in the specific historical society. Through all his activities – personal, professional and public – he became an important factor in Karlo’s socio-political and cultural life from the end of the 19th and the first half of the 20th century. A man with a renaissance scope, an enlightened visionary, a revivalist profile and a patriotic spirit – this is Dr. Vasil Genkov – one of the “forgotten wakers” in our recent history.*

Keyword: *Vasil Genkov, forgotten, wakers, activity, visiona.*

Личните архивни фондове на представители на лекарското съсловие са значителен информационен ресурс, който би могъл да се използва успешно при проучвания от различен характер – биографични, краеведски и др. Техният брой в Държавен архив (ДА) – Пловдив понастоящем е двадесет и един. Сред тях се откроява архивният фонд на д-р Васил Цочев Генков – човек с възрожденски профил и размах, с патриотичен дух и ярко изявена социална ангажираност, който е един от „забравените“ будители в новата ни история. Настоящата публикация има за цел реконструиране на живота и делото на лекаря, общественика и пазителя на националната памет чрез детайлно проучване на неговото документално наследство.

Той е роден на 10 октомври 1872 г. в гр. Карлово. Наследник е на два известни карловски рода – Куюмджиевия и Тантиловия. По бащина линия дядо на Васил Генков е Цочо Куюмджи, а негова баба е Неда Тантилова. Баща му – Цочо Ц. Генков, е потомствен златар-занаятчия – „занаят предаван по права линия от баща на син“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 11, л. 1–2]. Майка му е Мария Попова – дъщеря на убит карловски свещеник. По майчина линия д-р Васил Генков има трима вуйчовци с интересна съдба и кариера. Единият – Петър Попов, е първият председател на Касационния съд в София. Вторият вуйчо е опълченец, участвал в боеве-

те на Шипка, и председател на опълченското дружество в Карлово. Третият – Константин, достига чин полковник и е инспектор в артилерията, който последователно служи в Русе и София и създава артилерийския устав [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп.1, а.е.11, л. 1–2]. Родословието на д-р Генков позволява да се конструира визията за един типичен български възрожденски род.

Васил Генков завършва четирикласното училище в родното си Карлово. Гимназиалното си образование продължава в Русе при вуйчо си Константин Попов [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а. е. 11, л. 1–2]. В този етап от своето образование той се отличава като много добър математик. Впоследствие синът му – Стефан Генков, споделя любопитна история, която баща му с гордост е разказвал: „Бил е ученик в шести гимназиален клас, когато преподавателят му по математика го повикал в по-горния седми клас, за да реши задачите, с които бъдещите абитуриенти не можели да се справят“. Стефан продължава: „Математиката, мисля, е развила у него бистрата и логична мисъл, която той притежаваше и която му помагаше по-късно в неговата житейска и лекарска дейност“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 11, л. 2–3]. През 1890 г. Васил Генков успешно завършва Русенската реална гимназия с отличен успех [ДА– Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 1, л. 1–2]. Завръща се в родния си град и учителства в Карловското народно четирикласно училище две последователни учебни години – 1890/1891 и 1891/1892 [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 2, л. 1].

През 1892 г. Васил Генков и още двама младежи – бъдещите д-р Моллов от Пловдив и карловецът проф. д-р Киров, са стипендиантите, които имат честа и отговорността да станат възпитаници на най-стария университет по медицина в гр. Монпелие, Франция¹. Талантът, ерудицията и трудолюбието на Васил Генков са предпоставките, довели до голямото откритие при разработката на докторската му дисертация „Фотография на ретината“. Той представя проект на апарат, с който да се заснеме ретината. По време на своите лабораторни опити Генков успява да го осъществи. Впечатлен от начинанието му, известният д-р Х. Хрюк – професор от офталмологическата клиника към университета, предоставя всички налични ресурси, за да може Генков да реализира своята теза. Той я защитава успешно и на 7 октомври 1897 г. е издадена докторската му диплома [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 3, л. 1]. Според спомените на сина на д-р Васил Генков баща му прави първата в световен мащаб снимка на ретината. Неговата дисертация, както и апаратът, са изпратени във френската медицинска академия в Париж, където получава одобрение и регистрация на откритието. За съжаление, тогавашните учени не виждат

¹ Престижна европейска образователна институция, чието начало е поставено през 1137 г.

големия научен и приложен потенциал на дипломния му проект, който дълго време остава незабелязан в научния архив на академията. Този развой „огорчава извънредно много“ Васил Генков, по думите на сина му. Едва след 60 години, когато докторът вече е покойник, екип от учени от френската медицинска академия в Париж реабилитират откритието му като подчертават неговата голяма научна стойност. Тяхна е и инициативата за комуникация с БАН. Те отправят молба за предоставяне на информация дали Васил Генков е жив, има ли още направени открития и ако да, какви са те, има ли наследници и кои са те, изискват и негова биография, заедно със снимка. По спомени на Стефан биографията е изпратена без снимка през 1950 г.

„Френският“ период от живота на д-р Васил Генков се оказва основополагащ за неговото личностно и професионално развитие. Петгодишният му престой като студент в престижната образователна институция на град Монпелие му дава не само несъмнено висока медицинска квалификация. Пребиваването му там го запознава с достиженията на западните цивилизационни модели в сферата на културата, изкуството, архитектурата, транспортната инфраструктура и облагородяването на градската среда. Това дава отражение в предприетата широкомащабна обществена и социална дейност на д-р Генков, която той осъществява след завръщането си в родното Карлово.

В очерка на сина му Стефан е поместено писмо от Христо Маджунов, адвокат в Карлово, съдържащо следната оценка за живота и делото на д-р Генков: „Разказвал ми е как и кога е завършил във Франция медицина, как е протекло следването му и прочие. Никога не е ставало дума, че той по време на следването си се е занимавал с научни изследвания по някои медицински въпроси и че негов труд се цитира в някои медицински институти във Франция. Каква скромност! Присъща само на скромните и големи хора – способни в професията си“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 11, л. 19].

След завръщането си в родината, д-р Генков отбива военната си служба в периода 31 декември 1897 – 1 август 1898 г. Първоначално работи като полкови лекар на V конен полк в Добрич. На тази длъжност остава до края на 1899 г., след което е назначен за околийски болничен лекар в същия град.

Следващите години от живота на д-р Генков са белязани от Балканските войни и от Първата световна война, когато той отново е принуден в името на професионалния и гражданския си дълг да напусне Карлово.

През Балканската война взема участие като ръководител отделение на I/II полска болница. Това е „първата“ среща на д-р Генков с уродливата действителност на военния конфликт, контрастираща с патетичния идеал за национално обединение. Професионализмът му ярко се открито

ява, когато е регистрирана холера във Втора дивизия. Именно той безпогрешно открива източника на заразата и по подготвен от него доклад дивизията е изместена, което спасява войниците от масово заразяване. Въпреки мерките, които дават локални резултати, се разгаря епидемия от холера и „той с риск за живота си лично участва в прибирането на болните“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 11, л. 4]. Тези му самоотвержени действия довеждат до заразяването му с коварната болест. Но съдбата му дава шанс и все още болен успява да се изтегли към вътрешността на страната на една каруца, приспособена за легло („В Пловдив пристига вече оздравял, по болнично облекло“) [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 11, л. 12].

От биографичните бележки на първородния му син Стефан разбираме, че баща му е водил дневник с „много ценни наблюдения за холерата, както и за хода на събитията около него“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп.1, а.е.11, л. 12]. За голямо съжаление, личните му вещи, документите (включително и дневникът), попадат в гръцките войски при пленяването на болницата. „Той често е изказвал пред мен съжаленията си за загубата на този негов ценен дневник“ – пише неговият син [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 11, л. 12]. „Горчивият“ си опит от срещата с болестта, въпреки загубата на дневника си, д-р Генков обобщава в серия от беседи. Една от тях е озаглавена именно „Холерата“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 24, л. 1–12].

Едва две години след края на Междусъюзническата война българският управленски елит въвлеча България в следваща военна авантюра – част от разрасналия се международен конфликт между двата враждуващи лагера – Антантата и Централните сили. Въпреки тежкото си боледуване д-р Генков неотменно и безкористно следва своя професионален и личен дълг. Той е мобилизиран като санитарен майор, началник на 6/II полска болница, която се сформира в Пловдив и чието крайно направление е Битолският фронт. За участието си в Първата световна война д-р Генков също води подробен дневник. Той е започнат от сформирането на болничното звено и отразява събитията до края на войната. Записките обхващат периода от 11 ноември 1915 до 21 декември 1916 г. [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 14, л. 1–80]. Неговият биограф – синът му Стефан, пише:

„Искам да започна описанието на дейността му през Първата световна война с кратки обобщения и извадки от дневника му, които отразяват неговия характер като човек и лекар, както и идейността му, хуманното му и високо квалифицирано и всеотдайно отношение към болните, които качества той запазва до края на живота си“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп.1, а.е.11, л. 5].

В края на ноември 1915 г. д-р Генков разкрива болница на Драгулева планина при неблагоприятни зимни условия (10–15 см. сняг). Тя става правоприемник на 3/II болница, която се дислоцира в Струмица. На грижите му са поверени 45 болни от предишната болница. С вещина и наблюдателност той оптимизира грижата за болните и реализира хигиенизирането на участъка около нея. Тук се осъществява и приемът на глухоними пострадали след първите сражения.

На 14 февруари болницата се премества във Валандово на Дойранския фронт. След обстоен оглед д-р Генков се „спира на една градина засадена с черници и нарови дървета [...] отлично място за болница [...] На другия ден след пристигането си отива в селището да посети около 20 болни останали му от 4/II болница. Болните намерил да лежат на първия етаж на двуетажна къща, на голата земя само върху тънки дюшеци [...] по-голяма мизерия и небрежност от тази едва ли би имало“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 11, л. 6]. В резултат на това взима спешни мерки за подобряване на битовите условия, както и за хигиената и външния вид на лекуваните войници. Педантичен, взискателен и наблюдателен в грижата си за пациентите, той установява влошаване на състоянието на пациент, без това да е вписано в болничната документация. Това довежда до снемането на доверие към ординатора, на който са поверени леките случаи, и поемане „лично отговорността за тежко болните“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 11, л. 6].

Именно в този период д-р Генков успява да наблюдава, изолира и опише неизвестната до този момент на българската медицина болест „петнист тиф“. В тежкото военно ежедневие, въпреки предизвикателствата и постоянната борба за живота на своите пациенти, д-р Генков отбелязва, че е имал време и за научна дейност: „От щателното обследване и зоркото наблюдение на болните можах да открия известни типични признаци на болните от петнист тиф, присъщи на тази болест, но неописани досега“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 11, л. 6]. По инициатива на армейския лекар на XI армия д-р Руменов констатациите са оформени в реферат, извлечение от който е издадено в брошура със заглавие: „Принос към симптомологията на петнистия тиф“ (Прилеп, 14 юли 1916 г.). За голямо съжаление и този негов научен принос и до ден днешен е останал незабелязан и неизползван рационално от българската общественост и медицинската колегия.

Демобилизацията заварва д-р Генков като началник отделение при евакуационна разпределителна болница в Ниш. За заслугите си в Балканската и Първата световна война е награден с: немски орден „Железен кръст“, втора степен (1918 г.); Кръста на българското дружество „Червен Кръст“ (1919 г.); почетен знак „Сребърен медал“ на българско дружество „Червен Кръст“ (1937 г.); орден „Св. Александър“ (1937 г.); възпоменате-

лен медал за войната 1912 – 1913 г. на зелена лента (1937 г.). По предложение на Главна дирекция на народното здраве през 1938 г. е удостоен от цар Борис III с орден за дългогодишна и „ползотворна дейност в полето на здравеопазването“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 6, л. 1–6].

Най-важните приноси на лекаря, общественика и родолюбеща Генков обаче са свързани с родното Карлово. Въпреки предложенията, отправени към него още при завръщането му от Франция, д-р Генков отклонява поканата за професорска титла и катедра по медицина в Софийския университет. Той също така не се ангажира с нито една политическа партия и остава безпартиен до края на земния си път, като засвидетелства принадлежност единствено към родния град и към страната [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 11, л. 7].

Генков разбира, че с работата си като лекар и дейността си като общественик може да бъде полезен за родния си град, останал много назад в здравно, културно-просветно и стопанско отношение. Чрез създадения от него цикъл от публични лекции и беседи, той успява да съчетае тези две свои роли. Генков подбира актуални теми и полемизира въпроси с висок обществен интерес.

Показателен пример е брошурата „Основни хигиенни правила“ – свидетелство не само за високата професионална квалификация на д-р Васил Генков, но и умението да представи сложната медицинска материя по достъпен и разбираем за широката публика начин. Авторът на документа показва способност да влага максимално подробна и полезна информация в ограничен обем. В речта му са съчетани медицински термини (изказани по разбираем начин) и жива, образна реч, нелишена от лаконизъм: „Гдето не влазя слънце, влазя доктора“. Много от специализираните съвети в изложението не са загубили своята актуалност. Други не по-малко значими беседи на Генков са „Холерата“ и „Хигиена на ухото“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 23], която е поместена в три поредни броя на вестник „Просвета“ от 9, 16, 23, февруари 1902 г. Те са посветени на конкретни заболявания, техните причини, симптоматика, протичане, последствия и превенцията им.

Централно място в обществено ангажираното съдържание на цикъла заема и беседата „Алкохолизъмът“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 25]. Съвсем не е случайно, че тя е най-обемната и широко разработена тема от лекционния курс. Датирана е собственоръчно на 17 декември 1906 г. Написана е в Карлово и се състои от 52 ръкописни страници.

Друг показателен за обществената дейност на д-р Генков документ е неговата публична реч по повод Деня на детето, писана и изнесена в началото на 30-те години на XX в., след подписването от България на Конвенцията за защита на детето през 1930 г. Тя демонстрира не толкова професионалните, колкото социално ориентирани лични убеждения

на Васил Генков. В своята лекционна поредица той неведнъж е акцентирал върху опазването на здравето на децата. Но тук авторът обобщава ролята на детето и грижите за него като основа за съществуването на семейството и продължението на рода и нацията. Д-р Генков подчертава, че раждането на дете е празник за всяко семейство, „всяка рожба огрява домът на брачната двойка“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 22, л. 1]. Но заедно с възторга от чудото на появата на нов живот, идват и грижите за отглеждането и възпитанието му. Според разбирането на лектора от чисто медицинска гледна точка детето трябва да бъде „нахранено, лекувано“. Но това са само част от родителските задължения. Невръстният човек също така трябва да бъде възпитаван подобаващо, за да продължи достойно традициите на рода и нацията. Хармоничното възпитание – „да укрепим телесно, но и да издигнем духовно“ бъдещото поколение, е първостепенна задача на семейството. „Във всички времена грижите за децата са били една от първите за фамилията“ – обобщава той.

Творческото наследство на д-р Васил Генков свидетелства за разностранните му интереси, които далеч не са свързани само с професионалните му занимания като лекар. Той се проявява като виден общественик, загрижен за духовния и просветен напредък на родното Карлово. В качеството си на околийски лекар и обществен деятел лансира в публичното пространство свои проекти, свързани с канализацията, електрифицирането и водоснабдяването на Карлово.

Негова е и инициативата за построяване на детска лятна колония „Червен кръст“. Той е автор на плана за строеж на постройката, както и осъществява контрола за нейното прецизно реализиране. По-късно в спомените за него синът му Стефан пише: „Той е навсякъде и едва ли има област, в която да не е проявил инициатива и да не участва с личния си принос“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 11, л. 18].

Д-р Генков заема и различни обществени постове – „...две години беше общински съветник като представител на кооперациите в града, дългогодишен председател на Карловския околийски клон на Съюза за „Обществена подкрепа“, дългогодишен представител на Карловския клон на Българския лекарски съюз“. Освен горното той е инициатор за основаването през 1911 г. на лозарска кооперация „Мерата“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 11, л. 8]. По-късно тя прераства в лозаро-овощарска кооперация „Мискет“ (1926 – 1943 г.), представяща успешно карловските бели вина, партиди, от които се предлагат и в столицата, а през 30-те години – на международния пазар в Германия и Чехословакия. Кооперацията се превръща в печелившо предприятие, осигуряващо материален просперитет на участниците в него.

Ако си позволим да откروим най-значимия момент от биографията на Генков, той би бил избирането му на 2 февруари 1902 г. за пред-

седател на Ученолюбивото дружество „Васил Левски“ в Карлово, което е „единственото огнище в него време дето будната интелигенция можеше да твори“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 11, л. 12]. Самият д-р Генков в очерка си „Карлово и културно-просветния му възход след Освободителната война – исторически бележки от д-р Васил Генков“ детайлно откроява трите компонента, които превръщат Карлово в проспериращо културно средище, а именно: Ученолюбивото дружество „Васил Левски“; вестник „Просвета“, излизал в продължение на 6 години; обществено значимата и обединяваща инициатива по издигането на паметник на имения му съгражданин.

За да подчертае континуитета на делото на Апостола на свободата Ученолюбивото дружество съвсем естествено приема неговото име. То трябва да бъде събирателен център на карловската интелигенция, да бъде проводник на задачите, които си поставя и са формулирани в Устав, приет през 1893 г.: „Умствено развитие на град Карлово, построяване на здание, което да служи за събрания на дружеството, за театър, за библиотека на дружеството и за други благотворителни цели, подпомагане на будни ученици и ученички, учащи се в градските училища, въздигане на паметник на народния поборник Васил Левски в родния му град Карлово“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 52, л. 1].

С помощта на д-р В. Генков са създадени редица културно-просветни организации. През 1903 г. е основано Туристическото дружество в Карлово. Същата година е учредено и „Юнашко дружество“ като гарант за правилното физическо възпитание на младите хора в градчето. Особено ценен принос не само в културния живот на карловци, но и в общонационален мащаб има Археологическото дружество. То организира и финансира няколко археологически експедиции до Хисар и село Бекия (дн. Христо Даново). Експедициите откриват „ценни исторически паметници“, съхранени за поколенията в местния исторически музей.

Именно чрез дружеството д-р Генков подема обединяващата национална инициатива по изграждане на паметника на Апостола и създаване на специален комитет за нейното осъществяване. В своя очерк „Карлово и културно-просветния му възход след Освободителната война“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 18]. Генков подробно пише за всеки един от етапите, свързани с изграждането на паметника: избор на мястото на паметника; подбор на неговия автор и проекти за неговото реализиране; организация за тържествата по полагането на основния камък на монумента и издаването на „сборниче“ за случая. Верен на своите принципи за прозрачност и диалогичност при осъществяването на проекти с обществена значимост, той обяснява и как е разрешен въпросът с родната къща на Васил Левски. Като финал на своеобразната глава, посветена

на комитета, той помества подробна сметка за финансовите измерения на реализираната идея за паметник на именития си съгражданин.

На 15 май 1903 г. се полага основният камък на монумента и с това се материализира огромната организационна работа на комитета, демонстрира се неговата неизчерпаема творческа енергия и креативност. Паметникът е открит през 1922 г., а къщата музей на Апостола – през 1933 г. Д-р Генков със своя характерен целенасочен изказ обобщава резултата от делото на комитета: „Това събитие съдържа в себе си в най-висша степен и поука, а тя е, че службата на Отечеството за свободата и правдата е най-върховната и благородна служба.“

Широкият спектър от дейности, на които посвещава живота си д-р Генков, скицират образа на впечатляваща личност, с многостранни таланти и всеобхватни знания, изпитваща непрекъсната необходимост от интелектуални предизвикателства и постоянен стремеж за надграждане на вече направеното. Неговият живот е пример за нестихваща творческа енергия, формирала морала, ценностния мироглед и принципите на поколения българи.

Краят на земния път на д-р В. Генков настъпва на 72-годишна възраст в разгара на Втората световна война на 29 март 1944 г. Смъртта на своя именит баща синът му Стефан описва така: „В последните си часове събра всичките си роднини от града. Мъчеше се да каже всекиму по една дума с усмивка на уста, но смъртта е неуморима и склопи навеки очи, като истински лекар, без стон, без видима мъка, само тежкото му дишане ставаше все по-мъчително и по-глухо, докато престана да диша навеки.... Угасна завинаги един ценен живот, пълен с борба за доброто, всеотдайност за професията си и към обществените науки и дела на родния си град, като остави незаличими досега спомени у съвременниците си“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 11, л. 17].

Почти цялото гражданство на Карлово се стича, за да почете паметта му. В съхранено писмо от Минко Генов, съратник на д-р Генков в дружеството и комитета, до вдовицата му Невена от 24 април 1944 г. четем: „Аз в ранните си години бях тясно свързан с него помня много добре колко инициативен от най-разнообразен характер се дължат нему, на неговия упорит характер и силна воля, на неговия здрав и ясен ум, който винаги можеше да му подскаже правилния път, по който трябваше да се движи обществеността на града във всеки даден момент. Той бе човек с висок морал и това респектиреше всички, преценяваха неговата дейност и тъкмо това прави загубата с неговата смърт тежка“ [ДА – Пловдив, ф. 1092К, оп. 1, а.е. 31, л. 1–3].

Посочените документални свидетелства подкрепят изстраданата философско-историческа максима, че човешкият живот е кратък, а краят му – трагично предопределен. Но паметта за достойно извървения жи-

тейски път на д-р Васил Генков остава непреходна във времето и в историко-документалното наследство на нацията като достоен пример за живот, посветен на професията, каузите и хората.

На финала е редно да поставим въпроса за незаслужената забрава на такива видни личности като д-р Генков в българската историческа памет. Зародило се още в следосвобожденска България, пуснало дълбоки корени в годините на преднамерено идеологическо разделение между Изтока и Запада, превърнало се в национална черта и особено осезаемо с приемането на страната в европейското политическо пространство, сравняването на нашето с чуждото завърша винаги в полза на задграничната „другост“. Независимо от съществуващите многобройни примери за съизмерими със световните личности открития и постижения, българинът остава скептичен. Към така оформилата се ситуация би могло да се добави незаинтересоваността, пасивността и безразличието, за съжаление, и непознаването от голяма част от нашите сънародници на историческото ни минало. Макар и почти две десетилетия да сме част от европейското семейство, трудно и с бавни темпове се променя общественото отношение към всички културни институции като ценни и важни за цялостното развитие на нацията. Така нареченото западноевропейско самосъзнание и управленски маниер за „историята“ като ценност и добре конвертируем продукт все още трудно се налага на нашите географски ширини. Множеството европейски проекти и инициативи показват начина за преодоляване на така създадалата се ситуация. Те провокират нови изследователски търсения и мотивират мнозина да покажат България и нейните личности като значими както в национален, така и в европейски мащаб. Настоящото изложение, фокусирано върху живота и делото на д-р Васил Генков, е своеобразен принос в тази насока.

ЛИТЕРАТУРА/ REFERENCES

Архивни източници/ Archival sources

ДА – Пловдив – Държавен архив – Пловдив, фонд 1092К. [Darzhaven arhiv – Plovdiv, fond 1092K.]